

בבית המשפט העליון

בר"ם 4497/17

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשים: 1. חוסה מנואל קווינטרו זולואגה
2. לידי אסטריד קווינטרו זולואגה

נגד

המשיבה: רשות האוכלוסין וההגירה

בקשת רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט לעניינים
מינהליים בירושלים (כב' השופט ד' מינץ) בעמ"נ
60807-01-17 מיום 27.4.2017

בשם המבקשים: עו"ד תומר ורשה; עו"ד מירב בן זאב

בשם המשיבה: עו"ד הדס ערן

החלטה

1. המבקשת 2, אזרחית קולומביה ילידת שנת 1972, נכנסה לישראל בשנת 2005 באשרת עבודה, ובמהלך שהותה בישראל הכירה אזרחי ישראלי, שלימים נפטר (להלן: המבקשת והמנוח). למבקשת ולמנוח נולדו שלוש בנות (להלן: הבנות), ומתוקף חייהם המשותפים הוענק למבקשת ביום 12.1.2009 רישיון ישיבה ארעי בישראל מסוג א/5, בהתאם לתקנות הכניסה לישראל, התשל"ד-1974, המוארך מעת לעת. המבקש 1 הוא אזרח קולומביה יליד שנת 1992, בנה הבכור של המבקשת ושל אדם אחר (אזרח זר; להלן: המבקש). בשנת 2012 הגיע המבקש לישראל באשרת תייר על מנת לעזור למבקשת בגידול הבנות נוכח החמרה במצבו הרפואי של בן זוגה המנוח. לאחר פטירתו של זה, הגישו המבקשים בקשות להסדרת מעמדו של המבקש בישראל. כעולה מהחלטות הערכאות הקודמות, תחילה המבקש הציג עצמו כאחיה של המבקשת, ולאחר שבקשתו נדחתה הגיש המבקש בקשה נוספת שבמסגרתה הציג עצמו כבנה של המבקשת. ביום 29.12.2015 דחתה רשות האוכלוסין וההגירה – היא המשיבה לפניי (להלן: הרשות) – את בקשת המבקש להסדרת מעמדו מטעמים הומניטאריים, תוך

שאימצה את המלצת הוועדה הבינמשרדית לעניינים הומניטאריים (להלן: הוועדה). זאת משנקבע כי מירב הזיקות של המבקש הן למדינת מוצאו – שם נולד, גדל, התחנך והעביר את מרבית חייו הבוגרים, למעט התקופה הלא ממושכת שבה הוא שוהה בישראל. הוטעם כי שהייה בישראל אינה מהווה כשלעצמה טעם המצדיק מתן מעמד. הוסף כי למבקש בני משפחה במדינת מוצאו; וכי מאז שנכנסה המבקשת לישראל, עת היה המבקש כבן 13, התגורר הוא שלא בסמוך לה. לבסוף נקבע כי אין בסיוע שמעניק המבקש לטענתו למבקשת ולבנותיה – כדי להצדיק את קבלת הבקשה מטעמים הומניטאריים. בנתון לכך נדחתה הבקשה, תוך שניתנו למבקש 30 ימים להתארגנות ליציאה מן הארץ.

2. ביום 27.12.2016 דחה בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (כב' הדיין מ' פשיטצקי; להלן: בית הדין) ערר שהגיש המבקש. נקבע כי המבקשים פעלו בחוסר תום לב ניכר בכך שהציגו מצג שווא שלפיו המבקש הוא אחיה של המבקשת, שעה שמדובר באם ובנה – עניין המצדיק כשלעצמו את דחיית הערר. לכך הוסף, כי אין זה "ראוי להעניק סעד למי שנהג בחוסר ניקיון כפיים", שעה שהמבקש שוהה בישראל שלא כדין. עוד נקבע כי הגם שישנה חשיבות לסיוע הכלכלי שמעניק המבקש למבקשת ולבנותיה, נסיבות המקרה דנן אינן באות בגדר המקרים המצדיקים קבלת מעמד מטעמים הומניטאריים, שכן קרבת משפחה לאזרח ישראלי כשלעצמה אינה מחייבת מתן מעמד. הוטעם כי לא ניתן לומר כי הרשות התעלמה מטובת משפחת המבקשת; וכי לא נפל פגם בהחלטתה המצדיק להתערב בה.

3. בהמשך לכך, ביום 27.4.2017, דחה בית המשפט לעניינים מינהליים בירושלים (כב' השופט ד' מינץ) ערעור שהגישו המבקשים. נקבע כי הוועדה, כמו גם הרשות, שקלו את כל הנסיבות הצריכות לעניין, לרבות טובתן של הבנות; נסיבות הגעתם של כל אחד מהמבקשים לישראל; הראיונות שנערכו להם ועוד. עוד נקבע כי העובדה שמכתב נוסף – עדכני – מטעם עובדת סוציאלית בעיריית תל אביב-יפו (מיום 9.2.2016) לא הוצג לוועדה ולרשות, אינה משנה את התוצאה במקרה שלפנינו, משהאמור במכתב אינו אלא חזרה על האמור בחוות דעת סוציאלית קודמת שהוצגה לוועדה. לבסוף, צוין כי גם התנהלות המבקש, שהציג עצמו תחילה כאחיה של המבקשת; כמו גם שהייתו בישראל שלא כדין מיום 9.12.2013 מהווים שיקול שבית הדין היה רשאי לשקול.

4. מכאן הבקשה שלפניי שבצדה בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין של בית המשפט לעניינים מינהליים, ובקשה למתן סעד זמני המורה למשיב שלא לנקוט הליכי אכיפה

נגד המבקש. לדברי המבקשים, בהחלטות הערכאות הקודמות לא ניתן משקל מספיק לנסיבותיה הייחודיות של המבקשת – אזרחית זרה, אלמנה, אם לשלוש קטינות, המתפרנסת בדוחק. צוין כי המבקש קשור "בקשר נפשי חזק" לבנותיה של המבקשת, והוא "מהווה מקור תמיכה משמעותי עבורן". זאת, כעולה מדו"חות סוציאליים עדכניים של עיריית תל אביב-יפו (להלן: הדו"חות הסוציאליים), שבהם צוין – בין היתר – כי המבקש מסייע למבקשת ותומך בה מבחינה כלכלית ורגשית; וכי ישנו חשש שניתוק הבנות מהמבקש יהיה "אירוע טראומטי" עבורן. הודגש כי הערכאות הקודמות לא נתנו משקל מספיק לטובתן של הבנות – שגילן הוא 5 שנים; 7.5 שנים; ו-9 שנים – אשר צפויות לחוות טרגדיה נוספת על פטירת המנוח, בשל פרידה כפויה מהמבקש. לכך הוסף כי המבקשת הציגה תחילה את המבקש כאחיה, משום שכך הוא רשום במרשם האוכלוסין בקולומביה, ונוכח מצוקתה הרבה אותה העת; וכי החלטת הרשות אינה עומדת בחובת ההנמקה המינהלית.

ביום 4.6.2017 הוריתי על מתן צו ארעי, למניעת נקיטת הליכי אכיפה ומשמורת נגד המבקש. להשלמת התמונה יצוין כי ביום 22.8.2017 קיבל בית הדין (כב' הדיין מ' פשיטיצקי) ערר שהגישה המבקשת על החלטת הרשות לדחות את בקשתה לקבל מעמד קבע בישראל. זאת, בכפוף להתחייבות המבקש "לצאת מישראל ולא להמשיך בהליכים המשפטיים בהם החל" תוך 30 ימים. בנתון לפסק דין זה, הגישו המבקשים הודעה שבמסגרתה נטען כי זה ניתן תוך "התעלמות מופגנת" מהצו הארעי.

5. הרשות סומכת ידיה על החלטות הערכאות הקודמות. לדבריה, החלטת הרשות היא סבירה ואין מקום להתערב בה, זאת בפרט בשים לב לאמת המידה המצמצמת אשר לביקורת שיפוטית על החלטות בכגון דא. לגופה של הבקשה נטען כי עניינם של המבקשים אינו עולה כדי טעם הומניטארי המצדיק התערבות בקביעות הערכאות הקודמות. הוטעם כי המבקש הוא בגיר, שנכנס לישראל לראשונה כשהיה בן 20, לאחר שכל שנותיו גדל במדינת מוצאו אצל קרובי משפחתו. הודגש, כי מדובר באחיהן למחצה של בנותיה של המבקשת, אשר פגשו בו לראשונה עת נכנס לישראל כתייר. כל אלה מעלים כי לא נפל פגם בהחלטת הרשות המצדיק התערבות בשיקול דעתה.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, אמת המידה ליתן רשות לערער ב"גלגול שלישי" על החלטה של בית המשפט לעניינים מינהליים שדן בערעור על החלטה של בית הדין היא מצמצמת, בשים לב לאופיו של בית הדין, ומידת מקצועיותו (בר"ם 7006/16 סלע נ' רשות האוכלוסין וההגירה, פסקה 4 (8.9.2016)); בר"ם 3253/16 פיאלקו נ' משרד הפנים, פסקה 4

(5.5.2016) – הגם שייתכנו נסיבות מיוחדות שבהן ייעתר בית משפט זה לבקשה, גם מקום שבו אין היא מעוררת שאלה משפטית עקרונית (בר"ם 6698/15 וולדמארי נ' רשות האוכלוסין וההגירה, פסקה 3 (19.10.2015)). ער אני לנסיבותיה של הבקשה שלפניי, אולם אין בהן כדי להביא לקבלתה. טענות המבקשים נשקלו בידי הערכאות הקודמות, ולא מצאתי כי החלטותיהן מגלות עילה לבירור נוסף. בהחלטות אלו, ניתן משקל גם לשיקולים המשפחתיים שהעלו המבקשים – ובכלל זה טובת הבנות – ונמצא כי מכלול הנסיבות אינו תומך בהיעתרות לבקשה. זאת בפרט נוכח התקופה הקצרה שבה שהה המבקש בישראל, שאליה הגיע רק בגיל 20 לערך; כמו גם זיקותיו לארץ מוצאו. משכך, לא מצאתי כי – על פי אמות המידה האמורות – קמה עילה למתן רשות לערער לפני בית משפט זה.

הבקשה נדחת אפוא. כדי לאפשר למבקש שהות להתארגנות, הצו הארעי יפקע

ביום 19.11.2017.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ש ו פ ט